

й одразу згасає, заблоковане тінню, що перекриває вхід. Чоловік пригинає голову, намагаючись роздивитися бо-дай щось у темряві. Старий пес, що прийшов із ним, вагається. Схоже, його вже насторожило те, що чекає всередині. Чоловік завмирає, немов теж не хоче перетинати поріг. Коли собака таки наважується зазирнути в кімнату, він гукає:

— Сюди.

Пес підкоряється, повертається, нервово поглядає на господаря тьманими від катаракти очима. Тварина відчуває не лише запах, що лине з будівлі, а й те, як нервує його людина.

— Стій.

Стривожений собака спостерігає, як чоловік входить до закинутого котеджу. Його охоплює вогкий сморід. Згодом проявляється ще один запах. Дуже повільно, немов неохоче, людина перетинає кімнату та наближається до низьких дверей у дальній стіні. Вони з грюкотом зачиняються. Він простягає руку, щоб відчинити, знову завмирає. Собака позаду нього низько й жалібно скавунить. Чоловік не чує. Він помалу, із зусиллям, відчиняє двері, ніби боїться того, що може там побачити.

Але спочатку він не бачить нічого. У кімнаті темно, єдине джерело світла — маленьке вікно, шибка давно потріскалася та вкрилася павутинням і брудом. У непевному світлі, яке сочиться крізь неї, кімната зберігає свої таємниці ще кілька митей. Нарешті очі чоловіка звикають до напівтемряви й починають проявлятися деталі.

І він бачить, що лежить у кімнаті.

Різко вдихає, наче його вдарили в груди, мимоволі відступає.

— Боже милий!

Це сказано тихо, але в тиші, яка поглинула котедж, слова звучать неприродно гучно. Обличчя чоловіка

зблідле. Він нажахано озирається, наче боячись побачити когось поруч. Та ні, він тут сам.

Чоловік задкує до дверей — мабуть, не хоче обертатися спиною до того, що лежить на підлозі. Тільки коли перекошені двері знову з тріском зачиняються, відділяючи його від жахливого виду кімнати, він обертається.

Непевною ходою вибирається назовні. Старий пес вітає його, але чоловік не звертає уваги, тягнеться до кишені, дістає звідти пачку цигарок. Руки його тремтять, запальничка спалахує лише з третього разу. Він втягує дим до глибини легень, грудка попелу тліє, поспіхом пересувається до фільтра. Цигарка докурена, руки в нього вже майже не тремтять.

Недопалок падає на траву, він душить його ногою, нахилиється, підіймає. Порпається в кишені куртки, глибоко вдихає, телефонує.

Коли пролунав дзвінок, я саме їхав до аеропорту в Глазго. Був пронизливий лютневий ранок: похмуре сіре небо, безрадісна мряка, холодний вітер. На Східному узбережжі розбушувалися бурі, хмари ще не просунулися вглиб острова, але схоже було, що вони із цим не забаряться.

Одна надія, що встигну сісти в літак до того, як погода остаточно зіпсується. Я повертався додому в Лондон після тижневої роботи з трупом, що виявили в могилі на вересовищі Грампіанського нагір'я¹, — довелося спочатку взяти участь в ексгумації тіла, а потім його досліджувати. Невдячна робота. Тріскотливий мороз перетворив вересовища й пагорби на тверде залізо, — подих перехоплювало як від холоду, так і від краси. Понівечена жертва

¹ Грампіанські гори — гірська гряда в центральній Шотландії. Саме до неї належить найвища точка Британії — гора Бен-Невіс. Читач разом із доктором Гантером мандруватиме із центральної Шотландії на північ та захід. (*Тут і далі прим. пер.*)

виявилася молодою жінкою, ідентифікувати її ще не вдалося. Вже вдруге за останні місяці мене запрошували до Грампіанів для обстеження схожого трупа. У пресу ще не просочилося, але ніхто зі слідчої групи не сумнівався: обидва випадки — справа рук одного вбивці. І якщо його не зупинити, він вбиватиме знову; проте шансів на успіх поки що не було. Найгірше — я був переконаний, хоча стадія розкладу й не дозволяла надати впевнені висновки, що ран завдавали не мертвому тілу.

Отже, подорож виявилася виснажливою, я з нетерпінням чекав, коли повернуся додому. Останні півтора року я жив у Лондоні й працював на кафедрі криміналістики в університеті. Це був тимчасовий контракт, який надавав мені доступ до лабораторного обладнання, поки я підшукував щось постійне. Проте вже кілька останніх тижнів доводиться проводити набагато більше часу в польових умовах, ніж в офісі. Я пообіцяв моїй подружці Дженні, що ми зможемо довше бути разом, коли повернуся. Не перша така обіцянка, але цього разу я мав твердий намір її дотримати.

Коли задзвонив телефон, я подумав, що це вона — перевіряє, чи я вже їду додому. Але номер виявився незнайомий. Я відповів. Голос на тому боці був суворий та серйозний.

— Вибачте, що турбую, докторе Гантер. Я начальник слідчого відділу суперінтендант Грем Воллес, з Північної штаб-квартири в Інвернессі¹. Можете приділити мені кілька хвилин?

У нього був тон людини, яка звикла домагатися свого, а різкий акцент радше скидався на говірку густонаселених багатоповерхівок Глазго, ніж на м'які модуляції Інвернесса.

¹ Інвернесс — адміністративний центр Гірської Шотландії. Рухаємося на північ.

— Буквально кілька хвилин. Я поспішаю на літак.

— Знаю. Я щойно говорив зі старшим інспектором Аланом Кемпбеллом з Грампіанської поліції, він сказав, ви щойно закінчили там справу. Радий, що мені вдалося вас упіймати.

Кемпбелл, старший слідчий. Я працював з ним на ексгумації трупа. Гідна людина й хороший поліціант, робота для нього — все. Ціную таких.

Я глянув на таксиста. Він точно чує, про що розмова.

— Чим я можу вам допомогти?

— Хочу вас попросити про послугу. — Воллес видушував слова одне за одним, ніби кожне з них коштувало йому забагато. — Ви ж чули про аварію на залізниці цього ранку?

Чув. На виїзді з готелю бачив у новинах репортаж про міжміський експрес Західного узбережжя, який зійшов з рейок через зіткнення з фургоном, що застряг на колії. Судячи з випуску, справи були кепські: понівечені й перекручені вагони валялися під насипом. Ніхто досі не міг визначити кількість загиблих.

— Ми підняли весь особовий склад, там зараз справжній хаос, — вів далі Воллес. — Є версія про навмисне пошкодження рейок, отже, доводиться весь район оточити як місце злочину. Ми просимо про підтримку інші силові структури, але просто зараз на нулі.

Я подумав, що здогадуюся, до чого він веде. У новинах повідомляли, що деякі вагони згоріли, а це означало, що ідентифікація жертв — не тільки пріоритетне завдання, а й суцільне жахіття з погляду експертизи. Але до того як почати ідентифікацію, тіла потрібно виявити та витягти з-під завалів, а судячи з новин, до цього ще далеко.

— Я не певний, що зможу бути корисним просто зараз, — відповів я.

— Я не через аварію телефоную, — нетерпляче перебив він. — Нам повідомили про спалений труп на

Західних островах. Маленький острівець, Руна¹, на Зовнішніх Гебридах.

Я про такий не чув, але то не дивно. Я знав про Зовнішні Гебриди тільки те, що то був найвіддаленіший Zackrayok Британії, за багато миль від північно-західного узбережжя Шотландії.

— Підозрілі обставини? — запитав я.

— Не схоже. Може бути самогубство, але імовірніше, що то або п'яниця, або волоцюга заснув біля ватри. Хтось із місцевих гуляв із собакою, натрапив на нього на покинутій фермі й повідомив нам. Колишній кримінальний інспектор, живе там на пенсії. Я з ним працював. Нормальний був чолов'яга.

Я подумав, чи оце «був» мало якесь особливе значення.

— Отже, що ще він вам казав?

Воллес відповів не одразу.

— Тільки те, що тіло дуже сильно обгоріло. Але я не хочу забирати людей з аварії, принаймні поки не буду змушений. Сьогодні на поромі туди їдуть кілька наших місцевих хлопців зі Сторновея, то я попросив би вас підскочити з ними й поглянути, що там до чого. Подивіться, може, це несуттєва справа, або ж я муситиму висилати туди оперативну слідчу команду. Мені б хотілося отримати висновок експерта, а вже тоді тиснути на кнопку тривоги. Тут Алан Кемпбелл каже, що ви зуби на цьому з'їли.

Спроба лестощів була незграбною і пролунала радше як блеф. Я помітив, що Воллес вагався, коли я запитав про тіло, тому гадав, що саме він мені не каже. Але

¹ Назва, звісно, вигадана. В архіпелагові Внутрішніх Гебридів є Південна Рона. Далі на північ — самотній малий острів Північна Рона. Зовнішні Гебриди — крайня північно-західна точка архіпелагу, далі вже Атлантика. Адміністративний центр — Сторновея. Деякі острови малонаселені, важкодоступні, комунікації з великою землею ускладнені.

якби суперінтендант вважав, що це смерть за підозрілих обставин, то надіслав би слідчу групу, хай яка там у нього була троша.

Таксі майже дісталоя аеропорту. В мене були всі причини відмовитися. Я щойно завершив велику справу, ця скидалася на доволі пересічну, щось на кшталт звичайних нещасних випадків, які стаються щодня й не потрапляють на газетні шпальти. Я подумав, як маю сказати Дженні, що не повернуся сьогодні. І так я зараз скільки часу не вдома, нічого доброго із цього не вийде. Воллес, мабуть, відчув мій внутрішній спротив.

— Там справи тільки на пару днів разом з дорогою. Річ у тім, схоже, там щось... не те.

— Мені здалося, ви сказали, нічого підозрілого?

— Немає. Принаймні з того, що я почув, нічого. Слушайте, не хочу багато базікати, але саме тому й волів би залучити експерта вашого рівня, щоб поглянув.

Ненавиджу, коли мною намагаються маніпулювати. Але попри все — ніде правди діти, цікавість у мені розігралася.

— Я б не просив, якби в нас не було зараз такої гарячки, — додав Воллес.

За забризканим дощем вікном таксі промайнув знак, що сповіщав про наближення аеропорту.

— Я вам перетелефоную, — сказав я, — дайте мені п'ять хвилин.

Йому це не сподобалося, але заперечувати він не став. Я натис відбій, прикусив губу й набрав номер, який знав напам'ять.

Пролунав голос Дженні. Я всміхнувся на його знайомий звук, хоч і передчував, яка розмова на нас чекає.

— Девіде! Я саме на роботу йду. Ти де?

— Їду до аеропорту.

Я почув, як вона сміється.

— Дякувати Богові! Я вже думала, ти телефонуєш сказати, що сьогодні не повернешся.

У мене серце впало.

— Насправді я саме тому й дзвоню, — сказав я. — Тут така штука. Мене щойно попросили ще одну роботу зробити.

— Он як.

— Це всього пару днів. На Зовнішніх Гебридах. Але там зараз більш нікому за це взятися. — Я замовк і не став розводитися про аварію потяга, бо це пролунало би як спроба перепросити.

Зависла пауза. Дженні розсміялася, і прозвучало це якось паскудно.

— Отже, що ти відповів?

— Що я їм перетелефоную. Я спочатку з тобою хотів поговорити.

— Чого? Ми обоє знаємо, що ти вже все вирішив.

Я не хотів влазити в цю суперечку. Глянув знову на водія.

— Дженні, слухай...

— Тобто не вирішив?

Я завагався.

— Саме це я й подумала, — сказала вона.

— Дженні...

— Мені треба йти, я на роботу запізнюся.

Почувся звук відбою. Я зітхнув. Паршиво починався день. «То ж перетелефонуй, скажи, що ти відмовився». Палець завис над клавіатурою.

— Не переймайся, друже. Моя жінка теж завжди мене гризе, — кинув через плече таксист. — Переживе, еге ж?

Я пробурмотів щось нейтральне. Вдалині над аеропортом здіймався літак. Коли я набирав номер, водій увімкнув сигнал повороту. Мені відповіли після першого ж гудка.

— Як туди дістатися? — запитав я Воллеса.

оголошено лондонський рейс, яким я мав повертатися додому, коли завершилася посадка і коли він нарешті зник з табло.

У польоті нас так і кидало, добре хоч летіли ми недовго. День добігав кінця, коли я взяв таксі з аеропорту до поромного терміналу в Сторновеї, похмурому робітничому містечку, яке й досі суттєво залежить від риболовецького промислу. Мене висадили на холодному туманному причалі, просоченому характерним для порту їдким і важким чадом солярки та риби. Я думав, що маю зійти на борт одного з великих автомобільних поромів, які випускали стовпи диму в дощове небо сірої гавані, але кораблик, на якому я опинився, радше скидався на маленьке риболовецьке судно, з тих, що іноді погоджуються перевозити пасажирів. Тільки «ренджровер» поліції, який займав більшу частину палуби, переконав мене, що я потрапив куди треба.

Трап нудотно гойдався на важких хвилях. Знизу, на бетонному причалі, стояв сержант поліції, засунувши руки до кишень форменої куртки. Щоки й обличчя його були вкриті сіткою розірваних капілярів. Припухлі зловиві очі з-під лоба спостерігали, як я намагаюся затягнути на борт свої сумку та алюмінієвий кейс з обладнанням.

— Ви доктор Гантер? Я сержант Фрейзер, — похмуро повідомив він. Імені свого не назвав, руки з кишень не витягнув. У нього була жорстка гаркава назальна говірка, зовсім не така, до якої я звик у центральних землях Шотландії. — Ми тут усе чекаємо, коли ви нарешті з'явитесь.

Буркнув та піднявся трапом, залишивши мене поратися з моїм важким багажем. Я перекинув ремінь сумки через плече, підхопив алюмінієвий кейс та почав підійматися за сержантом. Вологий слизький трап гойдався вгору-вниз із кожним сплеском хвиль. Я силувався

втриматися на ногах, намагаючись прилаштувати ходу до непевного руху моря. Раптом хтось збіг трапом мени на допомогу. Молодик у формі констебля широко всміхнувся та прийняв важкого кейса в мене з рук.

— Ось, я візьму.

Я не заперечував. Він відійшов до «рендж-ровера», припнутого канатами до палуби, і поклав кейс на заднє сидіння.

— Що у вас там? Труп? — весело запитав він.

Я поставив сумку поруч з алюмінієвим кейсом.

— Ні, тільки здається. Дякую.

— Без проблем. — Йому було не більш як двадцять. Приязне відкрите обличчя, охайна форма, яку навіть дощ не зіпсував. — Я констебль Маккіні, звіть мене просто Дункан.

— Девід Гантер.

Він з ентузіазмом потис мені руку, наче хотів компенсувати непривітність Фрейзера.

— Отже, ви і є той криміналіст?

— Боюся, що так.

— Класно! Тобто не класно, а... ну ви зрозуміли. Так чи так, ходімо десь із цього дощу.

За рубкою стернового для пасажирів було відгороджено скляний відсік. Перед входом Фрейзер щось гаряче втовкмачував бородачеві в рибальському дощовику. За ним довготелесий прищавий підліток похмуро споглядав, як сержант тицяє пальцем у повітря.

— ...і так уже досить довго чекали, а тепер ви мені кажете, що не готові відпливти?

Бородань незворушно витріщався на нього.

— Буде ще одна пасажирка. Ми не відчалимо, поки вона не з'явиться.

Червоне обличчя Фрейзера набуло пурпурового відтінку.

— Це не клятий туристичний круїз. Ми вже вибилися з графіка, то підіймай вже цей трап, ок?

Очі над чорною бородою якось особливо дико заблищали.

— Це мій човен, і я тут графік виставляю. То як тобі кортить підіймати трап, то сам і роби.

Фрейзер зібрався був показати, хто тут головний, як трапом застукали підбори. Мініатюрна молода жінка поспішно підіймалася на борт, із зусиллям тягнувши за собою на позір важку сумку. Яскраво-червоний пуховик, здавалося, був для неї завеликий, розмірів на два. На вуха вона натягнула грубу плетену шапку. Русяве піщане волосся, гостре підборіддя, чудернацьке вбрання — ельф та й годі.

— Привіт, панове. Може, мені тут хтось хоча б руку подасть? — захекано запитала вона.

Дункан кинувся був до неї, але бородань його випередив. Широко всміхнувшись новій пасажирці, — білі зуби засяяли в темній бороді, — він без зайвих зусиль витягнув її важку сумку.

— Вчасно ж ти нагодилася, Меггі. Ми мало без тебе не відчалили.

— Добре зробили, що почекали, або моя бабця вас би прибила. — Вона стала, сперши руки в боки, відсапуючись та розглядаючи чоловіків на палубі. — Привіт, Кевіне, як ся маєш? Татко й досі змушує тебе тут надриватися?

Підліток зашарівся й опустив очі.

— То так.

— То так. Деякі речі ніколи не змінюються. Тобі вже вісімнадцять, маєш вимагати підвищення платні.

Я помітив, як спалахнули цікавістю її очі, коли вона побачила «рендж-ровер» поліції.

— О, то що тут відбувається? Сталося щось таке, про що я маю знати?

Бородань зневажливо мотнув на нас головою:

— В них допитуйся. Вони нам нічого не кажуть.

Усмішка молодої жінки зів'яла, коли вона побачила Фрейзера. І хоча швидко повернулася, у новому її сяйві майорів якийсь виклик.

— Привіт, сержанте Фрейзер, оце так сюрприз. Чого це ви до Руни вибралися?

— Справи поліції, — відповів категорично Фрейзер і відвернувся. Ким би не була ця молода жінка, його ця зустріч не тішила.

Усі пасажери, що запізнювалися, вже були на борту. Капітан порома із сином узялися до своїх справ. Почувся жалібний скрегіт мотора лебідки, трап було піднято, якірний ланцюг закріплено в належному місці, дерев'яна конструкція судна завібрувала. Жіночка кинула на мене останній допитливий погляд і зайшла до рубки.

Пором відригнув соляркою, відчалив та вийшов з гавані.

Море бушувало, звичайне двогодинне плавання забрало майже три години. Щойно ми вийшли з-під захисту Сторновецької гавані, Атлантика взялася виправдовувати свою репутацію. Пором борознив бурхливу сіру рівнину, сповнену сердитих хвиль. Він раз у раз злітав над гребенями, падав у провалля так, що виверталися шлунки, і здіймався знову.

Заховатися можна було лише в тісному пасажирському салоні, де випари солярки та спека від розжарених радіаторів додавали дискомфорту. Фрейзер із Дунканом здебільшого пригнічено мовчали. Я намагався розпитати Фрейзера про труп, але він, схоже, знав про нього не більше за мене.

— Та дурна робота, — пробуркотів він, витираючи піт, що краплинами виступив на лобі, — якесь п'яне заснуло надто близько від багаття, ото й усе.

— Воллес мені сказав, що його знайшов відставний кримінальний інспектор. Хто саме?

— То Ендрю Броуді, — долучився до розмови Дункан, — мій батько працював з ним на великій землі до того, як той перебрався до Сторновея. Кажуть, до біса був гарний поліціант.

— Еге ж, «був», — повторив Фрейзер. — Я розпитував про нього перед тим, як ми виїхали. Кажуть, надто відлюдкуватий, таке до добра не доводить. Не любив у команді працювати. Чув, що він остаточно відгородився від усіх, коли жінка з дочкою від нього втекли. Тому він і на пенсію вийшов.

Дункан, вочевидь, зніяковів.

— Батько казав, що то в нього був стрес.

Фрейзер відмахнувся.

— Те чи те, однаково. Принаймні допоки він пам'ятає, що більше не інспектор. — Корабель знову труснуло й підкинуло на черговій величезній хвилі. Інспектор напружився. — Боже, з усіх клятих місць відправили саме до...

Я ще трохи побув у салоні, гадаючи, що взагалі роблю на маленькому поромі посеред Атлантики замість того, щоб бути вдома з Дженні. Останнім часом ми дедалі більше сварилися, і завжди через мою роботу. Ці думки мене зовсім не розрадили, тож зрештою я сидів та нервував, міркуючи, чи правильне рішення ухвалив та як маю залягодити свою провину перед подругою.

Зрештою я залишив поліціантів та вийшов на палубу. Вітер одразу накинувся на мене, бризнув дощем, але порівняно до перегрітого закислим повітрям салону то було полегшення. Зігнувшись проти вітру, я тішився бризками на обличчі. Острів уже було видно: пором

пихкав і наближався до темного масиву. Я вдивлявся в темряву та відчував знайоме стискання всередині: трішки нерви, трішки передчуття того, що чекає тут на мене.

Що б то не було, я сподівався, що воно того варте.

Краєм ока помітив сплеск червоного й обернувся на молоду жінку, яка невпевнено пробиралася до мене палябою. Раптом вона ледь не впала на останніх кількох кроках, тож я простягнув руку, щоб її підтримати.

— Дякую.

Вона вчепилася за поруччя біля мене та задиркувато всміхнулася.

— Жорстко. Ієн каже, що весело буде швартуватися.

Говірка в неї була м'якша, співоча, але подібна до мови Фрейзера.

— Хто такий Ієн?

— Ієн Кінрос. Шкіпер. Ми старі сусіди на Руні.

— Ви там живете?

— Вже ні. Моя родина перебралася до Сторновея, тільки бабуся тут. Ми її по черзі провідуємо. Отже, ви тут разом з поліцією?

Мене не зовсім переконала невинна інтонація запитання.

— Щось таке.

— Але ж ви сам-то не з них? Не поліціант, маю на увазі.

Я похитав головою.

Вона широко всміхнулася.

— Я так і подумала. Ієн казав, що вони вас називають «доктором». Там когось поранено? Чи що?

— Ні, наскільки мені відомо.

Видно було, що така відповідь тільки розпалила її цікавість.

— То що то за доктор, що їде на Руну разом з поліцією?

— Ви краще сержанта Фрейзера запитайте.

Вона скривилася:

— Еге ж, так він і скаже.

— Ви одне одного добре знаєте?

— Яюсь так. — Вона не продовжила теми.

— То чим ви займаєтеся на Сторновеї? — запитав я.

— О, я... пишу. Працюю над романом. До речі, я Меггі Кесіді.

— Девід Гантер.

Враження було, наче вона зберегла цю інформацію в спеціальному файлі. Ми трохи помовчали, спостерігаючи, як у слабкому світлі поступово наближається острів: сірі скелі, вкриті поверху невиразною зеленню, виростили з моря. Одна з них, висока й чорна, здіймалася перед нами, мов природна вежа — такі ще називають «морський стек».

— Майже прибули, — сказала Меггі. — Гавань одразу за Стек-Россом, отією чорною штукаю. Кажуть, третій за висотою стрімчак у Шотландії. Типова Руна. Тільки-то й слави, що бути номером три.

Вона відступила від поруччя.

— Гаразд, приємно було познайомитися, Девіде. Може, ще побачимося до вашого від'їзду.

Вона пробралася палубою, повертаючись до Кінроса із сином в рубці. Я помітив, що крокує вона тепер значно впевненіше.

Мою увагу знову привернув острів, до якого ми наближались. За Стек-Россом скелі оточували невеличку гавань. Світло вже починало згасати, але я зміг роздивитися розсип будинків, розташованих на березі бухти, маленьке віддалене поселення, загублене в дикому безлюдному просторі океану.

Різкий свист позаду мене перекрив навіть завивання вітру та торохтіння мотора. Я обернувся на Кінроса, який люто махав мені:

— Всередину!

Двічі повторювати не довелося. Море розбушувалося, хвилі котилися між стрімкими скелями, що оточували гавань. Корабель тепер гойдало не вгору-вниз; рух, що вивертав шлунок, навіював думки про коркотяг: хвилі кидалися одна на одну, перекочувалися через палубу, заливаючи її солоними бризками.

Я повернувся до задухи салону, тримаючись за поруччя. Пором, здригаючись від ударів хвиль, маневрував гаванню, а ми з Дунканом і геть зблідлим Фрейзером чекали на палубі. Крізь вікно салону видно було, як хвилі розбиваються об бетонний причал, викидаючи хмари білої піни. Пришвартуватися вдалося тільки з третьої спроби; від потужних зусиль двигуна втримати кораблик на місці той вібурав усім корпусом.

Ми вийшли із салону, із зусиллям крокуючи хиткою палубою. Сховатися від вітру не було як, але нас освіжило холодне повітря із чистим солоним присмаком. Над головою з криком кружляли мартини, а на пристані снували люди, закріплюючи мотузки та гумові відбійники. Попри скелі, гавань була повністю відкрита для моря, і лише єдиний хвилеріз притлумлював силу хвиль. Кілька рибальських човнів уже стояли на якорі, посмикуючись біля своїх причалів, наче собаки, що натягують повідець.

Низькі будинки й котеджі, немов колонія раків, вчепилися у крутий схил пагорба, що спускався до гавані. Позаду них розкинувся безлісий зелений краєвид, похмурий та відкритий пронизливим вітрам. Вдалині над горизонтом нависала скеля, вершина якої губилася в тумані низьких хмар.

Молода жінка, яка назвалася Меггі Кесіді, поспішно зійшла з порома, шойно опустили трап. Я трохи здивувався, що вона не попрощалася, але не надто переймався

з цього приводу. За спиною в мене запустився двигун «рендж-ровера», і я розвернувся, щоб сісти на задне сидіння. Я помітив, що Фрейзер пустив молодого констебля за кермо. Пором усе ще підкидало на хвилях, і Девід обережно звів машину хитким трапом.

На пристані нас чекав чоловік із грубуватим суворим обличчям. На вигляд близько п'ятдесяти, високий, міцної статури. У його зовнішності невлучливо вгадувалося, що він — поліціант. Мені не потрібно було пояснювати, що це був кримінальний інспектор у відставці, який знайшов тіло.

Фрейзер опустив вікно:

— Ендрю Броуді?

Чоловік коротко кивнув. Він дивився на нас трьох, що сиділи в машині, вітер куйовдив йому сиве волосся. Місцеві, які допомагали пришвартувати корабель, зацікавлено поглядали на них з-за його спини.

— Це всі, хто приїхав? — Він вочевидь був незадоволений.

Фрейзер напружено кивнув:

— То так. На цей момент.

— А оперативна слідча команда? Коли вона буде?

— Ми ще не знаємо, чи вони будуть узагалі, — відрізав Фрейзер, — ще не вирішено.

Броуді стиснув губи. Тон інспектора йому не сподобався. Навіть у відставці колишні кримінальні інспектори не люблять, коли їх зрізають звичайні сержанти поліції.

— А відділ карного розшуку? Вони ж бо в будь-якому випадку мають приїхати.

— Старший інспектор має прибути зі Сторновея після того, як доктор Гантер огляне труп. Він — кримінальний експерт.

До цього моменту Броуді на мене уваги не звертав. Тепер подивився з певною долею цікавості. Гострі

розумні очі, — я відчув, що він оцінює мене та складає судження.

— Вже мало світла, — сказав він, кинувши оком на небо, яке починало темніти. — Тут тільки п'ятнадцять хвилин їхати, але буде темно, поки доберемося. Може, поїдете у моєму авто, докторе Гантер? Введу вас у курс справи.

Фрейзер обурился:

— Перекоаний, що доктор і раніше бачив обгорілі трупи.

Броуді на хвилину витріщався на нього, так, наче нагадував собі, що він більше не має звання. Тоді обернувся до мене, глянув пильно.

— Не такі.

Його машина була припаркована на моліві, новенький на вигляд «вольво-салун». Усередині все було бездоганно. Пахло освіжувачем повітря та, слабше, цигарками. Стара бордер-колі сиділа на підстильці на задньому сидінні, — чорна морда посивіла від віку. Вона радісно підвелася, коли Броуді забрався в машину.

— Сидіти, Бесс, — ласкаво сказав господар. Собака одразу ж всілася. Броуді нахмурился, роздивляючись елементи керування обігрівачем на приладовій панелі. — Вибачте, я зараз. Все ще не можу запам'ятати, де що розташовано.

Коли ми вибралися з гавані, фари «рендж-ровера» підказали нам, що Фрейзер з Дунканом їдуть слідом. У цю пору року на півночі дні довго не тривають, і сутінки вже поступалися темряві. Засвітилися вуличні ліхтарі, освітлюючи вузьку головну дорогу, яка навряд чи заслуговувала на таке гордове ім'я. Вона вела з узбережжя через селище: жменьку маленьких крамниць, оточених сумішшю старих котеджів та нових бунгало, які поки що мали досить стандартний вигляд.